

Aproape fără tine

Dragos Niculescu

Și vreau să-ți spun, ca un fugar de rînd,
Ce nu mai are loc într-o poveste,
Că vreau iubirii noastre să mă vînd
La prețul unui vis ce nu mai este.

Iar cînd m-or întreba cît am primit,
Să le răspund că sănătatea mine-acasă
Și că de dorul tău am adormit
Cu capul și cu mîinile pe masă.

Drum fără rost,
Dinspre ce-a fost,
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,
Țipăt uitat,
Ceas care-a stat,
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

În spațiul dintre două regăsiri,
Împrăștiat prin zilele bolnave,
Ne crește mitul marilor zidiri
Într-un proiect al lucrurilor grave.

Și-atunci ne mai strigăm fără ecou,
Din aripi iuți, de porumbei, albastre,
Să inventăm alt mit, curat și nou,
De strajă și-mplinire vieții noastre.

Drum fără rost,
Dinspre ce-a fost,
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,
Țipăt uitat,
Ceas care-a stat,
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

Ți-aduci aminte fostele ninsori,
Cînd ne nășteam ca doi copii pe lume
Și cînd rîdeam sub zaua grea de nori,
Îmbrățișăți, spunîndu-ne pe nume?

Sau vara ce ardea cu semn de foc,
Parc-anunțînd că vine o urgie?
Stau astăzi, toate, pietre de soroc,
În calea unui rîu care se scrie.

POEZII ONLINE

Drum fără rost,
Dinspre ce-a fost,
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,
Țipăt uitat,
Ceas care-a stat,
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

Se uită oameni cum deasupra lor,
Pe-un pod de fum, te-aștept la întâlnire,
Și nu știu semn de ce-mi fac să cobor,
Cînd eu sănăt cel ce crede în iubire.

Mai calm ca niciodată te aştepă
Înc-un sezon să mai întrebi de mine,
Și-apoi te-ascund în lada mea din piept,
Și-mi văd de drum aproape fără tine.

Drum fără rost
Dinspre ce-a fost
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,
Țipăt uitat,
Ceas care-a stat,
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

(Din volumul "Înger fără statuie")